

Пише:
Сјаса
Бошњак

Ванкувер, јануар 2009.

МИСИОНАР СА ДОРЂОЛА

Пре отприлике два месеца добио сам ЦД Jesus Saves од њујоршке издавачке куће СТА Records, односно од њених оснивача Ралета и Алме Мићић. На диску је Урош Марковић Госпел Цез Трио обрадио десет америчких спиритуала у цез маниру и то на прилично свеж и модеран начин, али у оквиру традиционалног поимања цеза. Што би рекао стари мајстор Лари Вучковић – тројица младића одлично свингују. Но, оно што је инспирисало овај чланак није толико музика колико лик Уроша Марковића. Већ из пропратног материјала за ЦД сазнао сам да је Урош имао јако бурну биографију пре доласка у Њујорк, да је тренутно један од најтраженијих цез бубњара у месту које обилује истим и да се о његовом животу снима филм. Довољно да му се јавим и да добијем, што би Канађани рекли, *more than I bargained for...* У међувремену, почетком децембра, Урош Марковић је од стране ТВ станице NY1 изабранин за Њујорчанина Недеље. Прочитајте зашто:

Кишобран: Када си отишао из Србије и зашто?

Из родне Србије сам отишао крајем 1997. год. Имао сам визију. Бог ме је звао да одем у Њујорк Сити. Због политичке ситуације, то је било јако тешко, тако да сам прво отишао у Париз, а одатле, 23. марта 1999. сам слетео у Бостон, вече пре него што је почело бомбардовање Србије. Пошто ме је то пореметило, провео сам мало више од годину дана у Бостону. У лето 2000 год. сам коначно стигао у Њујорк.

Рођен си у Београду, на Дорћолу. Каква су твоја сећања на крај у коме си одраслао?

Цитираћу речи из хип-хоп песме: На свету постоји једно место, које се не виђа баш тако често. Дорћол крај у срцу ми је знај, Шипка, Мај... Да, Дорћол крај у срцу ми је знај. Дорћол је чудо. Тешко је то ставити у речи, а још теже објаснити. Можда због невероватног економског контраста између горњег и доњег Дорћола, можда због богате историје, Дорћол је најстарији део Београда. Можда због чудесне мешавине људи: од клошара и хошкаршоша до ултра снобова, од шибицара до политичара, од отпада у Дунавској улици до кафића и Силиконске Долине у Скендер Беговој улици. Ту су и Скадарлија, Калемегдан и Бајлонова Пијаца. Постоји константни прилив људи са свих страна: ту су истакнути интелектуалци, професори са факултета, филозофи, уметници, сликари, музичари, али и криминалци – од џепароша, шибицара, превараната, шанера, разбојника, рекеташа, макроа, проститутки, до егзотичних играчица. Сви заједно на једном месту – невероватно. Ако је у питању животна школа, Дорћол је број 1! Знамо сви шта је био Београд деведесетих и ту мрач-

ну страну смо осетили посебно ми са доњег Дорћола који почиње од улице Цара Душана. Почетком рата је дошло да великог прилива оружја, а онда је дошла дрога и почео је распад система. Пре тога постојала је традиција спорта, сви су тренирали. Као деца боксовали смо се на улици по цео дан. Имали смо чак и спортске феномене. Звали смо их Дорћолски Гладјатори који су тренирали 3-4 пута више него професионалци, а нису се бавили спортом професионално. Сви су знали да је покојни Влада Петровић био најбољи џудиста и најјачи човек у Београду, или да је Дуле фризер најбољи боксер. То је једноставно био начин живота. Онда се све променило. Пуцање и убиства су постали део свакодневнице, тако да ни милиција није патролирала испод Душанове улице под изговором: Нека их, нека се поубијају међусобно, зашто да ми ризикујемо животе због тих звери. Оно што је за мене најбитније јесте да сам се ја у том периоду поново родио у Исусу Христу, па је тако започела моја мисија.

Када си почео да се бавиш музиком и зашто си се одрекао цеза?

На Дорћолу је музика била моја свакодневница: комшиница која вежба виолину цео дан, диригент који пушта гласно музику и вежба покрете пред огледалом, отац мог другара који је био концертни пијаниста, весели људи са мечком, разни лимени оркестри, Мирјанин деда који је певао на улици уз контрабас или виолину, комшија Буца Фока је износио гитару (понекад и електричну) на терасу и свирао по цео дан или усред ноћи. Било је много музичких догађаја на самој улици. На мене је, највећи утицај извршио, мој другар из раног детињства, Кујтим Демир, који је свирао скоро сваки инструмент који дохвати, а био је најбољи на бубњевима. Имао је сет бубњева, па смо стално свирали. Он ми је показао основе и то је моја школа. Када сам дошао до бубњева свирао сам на врху моје зграде по цео дан. Као тинејџер почео сам озбиљније да свирам, а привлачила ме је блуз музика. Сећам се свог првог јавног наступа са Блауз Квинтетом у КСТ-у. Било је фантастично, потпуно надреално, а онда је дошло до масовне туче. Стаде све, упалише се светла, а Влада Малешевић, вођа групе, рече да наставимо да свирамо – туча је стала и настао је тајац. Био је то магичан моменат и од тада се бавим музиком професионално. У то време цез ми је звучао чудно и апстрактно, али што сам више музички напредовао, више је почео да ме привлачи. Кључни моменат је кад сам се поново родио у Исусу Христу, и имао визију. У тој

визији сам чуо цез и та музика ми је дата као дар. У моменту сам знао све музичке законе и форме цеза и једино што је остало је да вежба да бих могао да одсвирам оно што чујем. Почео сам да свирам у пар цез бендова, а онда сам отишао из земље. Свирао сам са многим музичарима, по разним местима. Кад сам коначно стигао у Њујорк, имао сам нову визију, а то је да ме Бог зове да свирам искључиво у његову славу. Тако је дошло до новог госпел-цез правца, концепта и начина живота по Исусу Христу.

пукне под притиском. Депресија вреба иза ћошка, а константно ти понављају да си нико и ништа. Моја функција је да кажем истину, а то је да човек није нико и ништа и да је направљен по Божијем лику. Важно је да схватимо да нас Бог воли иако смо грешници и да је он дао свог Јединог сина Исуса да будемо спасени.

Мој уџисак од лејтос је да је Њујорк њаг јако џежак за животи – и у материјалном и у духовном смислу. Нека врџа модерној Вавилону... Како се џи у њему као људско биће осећаш?

Њујорк је диван град. У материјалном и у духовном смислу је тешко свуда, али ја сам прошао дорћолску животна школу па се у Њујорку супер осећам. Ово што радим не бих могао ни у једном другом граду на свету јер једино овде постоји тако висок квалитет цез музике и музичара.

Је ли Београд и даље у твојем срцу и хоћеш ли у њега једном за стварно враћити?

Ја волим Београд, мајку Србију и нас Србе. Мислим да смо ми Срби убедљиво најталентованији народ на свету. Само морамо да се окренемо Исусу, као никад до сад. Никад не бих ни напуштао Београд, али Господ је имао друге планове, а ја идем и радим шта Исус каже. Кад заореш прву бразду, не гледаш назад него само напред.

Твој животи је тема филма који се управо снима. Можеш ли да нам кажеш нешто више о томе – зашто је твоја биографија атрактивна за филмаџије?

Две компаније снимају два различита документарна филма о мени. Једна је из Бостона прати ме од 2000. године када сам започео мисију, а снимање ће вероватно трајати док сам жив. Друга је из Њујорка и, претпостављам да ће филм бити готов у догледно време. Њима је то све атрактивно зато што логиком не могу да објасне ствари које ми се дешавају, мој музички таленат и како функционишем. Не могу да схвате да је оно што је човеку немогуће, Богу могуће.

Имаш ли неку поруку за наше читатеље прег предстојеће Божићне празнике?

Драги Моји, задњи дани су се приближили (Тимотеју Посланица, глава 3) Ускоро ћемо да прославимо дан када се Спасиоц родио, али још је битније да се Исус роди у нама и ми у њему. У Библији пише да Исус стоји и куца на вратима твог срца и каже да се човек мора поново родити ако хоће да уђе у Царство Небеско. Не чекајте ни часа, јер нам сутра није обећано. Неко је синоћ легао у кревет, а јутрос се није пробудио, то је истина. Него док смо овде и док имамо гласа, да признамо и прихватимо Сина Божјег, Спасиоца човечанства, Исуса Христа, коме слава вечна. Амин!

Ти кажеш за себе да ниси музичар – ко је онда Урош Марковић?

Да, ја нисам музичар. Ја сам вечни слуга Исуса Христа. Моја мисија је да свирим добру вест Исуса Спасиоца човечанства (Јеванђеље), а музика је моја алатка. Музика је Божији дар. Има специфичну сврху, а то је да прославља Бога и уздигне Исуса Христа.

Свираш искључиво у хуманираним приликама – члан си Bovey Мисије у Њујорку која помаже људима у нејурлици. Шта те је мотивисало да се посветиш хуманитарном раду?

Исус је центар и мотив мог постојања. Вера у Исуса је тло на коме стојим. Живимо у друштву које више воли зло него добро, у друштву болесне хијарархије којим владају класе, расизам и национализам, у друштву које каже да, ако немаш одређену суму пара, онда си ништа и ако немаш одређену позицију у заједници, онда си нико, па сви живе у страху да не буду нико и ништа. Свакоме може да се деси трагедија или несрећа, а нисмо сви јаки да можемо да издржимо. На овим местима где свирам, углавном су људи који су се мало оклизнули у животу, а то може свакоме да се догоди. Просечног Американца од улице деле 3-4 плате. Притисци су, на данашњег човека са свих страна, а и метална цев